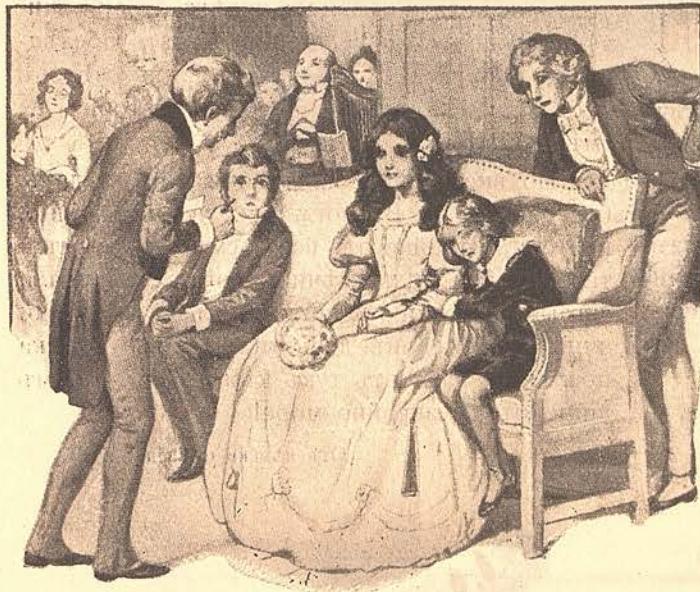

изглеждаше тъй прѣкрасна въ свойѣ празнични дрешки и съ прѣсните цветя, които държеше въ ръка, че Полъ не я отпускаше, а тя кольничи на земята, и — понеже нѣмаше ни

кого наоколо — прѣгърна и цѣлуна сърдечно Пола.

Тая вечеръ Полъ бѣ твърдѣ щастливъ, защото всички бѣха добри къмъ него, и — което особно му се хареса — всички бѣха възхитени отъ Флоренца.

Ала най-сетнѣ и това прѣмина, и той отпътува съ сестра си.

Тогазъ настана една празнина въ него-вото възпоминание; той не можеше да си спомни вече точно за събитията.

Но когато стигна въ родителската си къща и се изкачи по добре познатата стълба, Полъ все пакъ си спомни, че прѣди това той иѣли часове е слушалъ тропота на пощенските кола, че до него седѣше сестра му Флоренца, а на срѣща му госпожа Пейпчинъ. Съ радостъ позна той своето старо креватче, когато го сложиха на него — но имаше още едно друго, още по-прѣсно впечатление, което постоянно се въртѣше въ главата му.

„Желалъ бихъ да поговоря съ Флоренца!“ рече той спокойно. „Флоренца самичка да дойде, моля — само за една минутка!“

Тя се наведе надъ него, а другитѣ се отстриха малко.

„Флори, миличка моя, туй не бѣ татко на кѫщната порта, когато ме снеха отъ пощенската кола, нели?“

„Какъ да не бѣ татко, Поленце?!“

„Но той не плака и си отиде въ стаята, Флори, щомъ ме видѣ!“

Флоренца поклати отрицателно глава и притисна устнитѣ си до него-вите бузички.

„Радвамъ се, че той не плака“, промълни Полъ. „Но сѣ ми бѣше нѣкакъ тъй . . . Не му казвай, моля те, че съмъ те питала за това.“

Полъ не напусна вече леглото. Спокойно и тихо лежеше той тамъ и гледаше златнитѣ вълнисти линии, които слънцето отражаваше на стѣната, и говорѣше отъ врѣме на врѣме на фигурата, която загрижено стоеше надъ главата му:

„Недѣй да се грижишъ никакъ за мене, татко! Азъ съмъ наистина твърдѣ шастиливъ и доволенъ!“

Единъ денъ обаче той повика Флоренца съвсѣмъ близко до себе си. Той обви ръчичките си около нея. Лжчистата дневна свѣтлина

играеше въ стаята и облѣ и двамата, тъй както тѣ се притискаха сърдечно единъ къмъ другъ.

„Какъ бѣрже тече рѣката тамъ, между зеления брѣгъ и трѣстиката, Флори! Не е да-